

VOĽNÉ POKRAČOVANIE SÉRIE

FABLEHAVEN

# DRAGONWATCH

ŠAMPIÓN TITANSKÝCH HIER



# BRANDON MULL

AUTOR BESTSELLEROV NEW YORK TIMES

# DRAGONWATCH

ŠAMPIÓN TITANSKÝCH HIER

# DRAGONWATCH

ŠAMPIÓN TITANSKÝCH HIER



## BRANDON MULL

ILUSTRÁCIE  
BRANDON DORMAN

 Fortuna  
Junior

Original title: Brandon Mull: DRAGONWATCH – CHAMPION OF THE TITAN GAMES

Copyright © 2020 by Brandon Mull

All rights reserved.

Cover art and interior illustrations © Brandon Dorman

Translation © Zuzana Trstenská, 2024

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

[www.fortunalibri.sk](http://www.fortunalibri.sk)

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami je úplne náhodná.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0445-6



*Pre moju výnimočnú Rose – zbožňujem ťa teraz a navždy.*

# Obsah

PRVÁ KAPITOLA	Raj . . . . .	1
DRUHÁ KAPITOLA	Vylodenie . . . . .	14
TRETIA KAPITOLA	Nebezpečenstvo. . . . .	24
ŠTVRTÁ KAPITOLA	Katastrofa . . . . .	34
PIATA KAPITOLA	Trolika krčma . . . . .	47
ŠIESTA KAPITOLA	Odchod. . . . .	60
SIEDMA KAPITOLA	Dante . . . . .	72
ÔSMA KAPITOLA	Kráľovná obrov . . . . .	82
DEVIATA KAPITOLA	Strašidlo . . . . .	92
DESIATA KAPITOLA	Giselle . . . . .	102
JEDENÁSTA KAPITOLA	Zelení zlobri . . . . .	136
DVANÁSTA KAPITOLA	Dectus . . . . .	150
TRINÁSTA KAPITOLA	Humburg . . . . .	160
ŠTRNÁSTA KAPITOLA	Zabijak obrov. . . . .	172
PÄTNÁSTA KAPITOLA	Virgil . . . . .	182
ŠESTNÁSTA KAPITOLA	Hviezdocesta . . . . .	193
SEDEMŇASTA KAPITOLA	Žetóny na vstup . . . . .	201
OSEMŇASTA KAPITOLA	Stratos . . . . .	211
DEVÄTNÁSTA KAPITOLA	Aréna. . . . .	224
DVADSIATA KAPITOLA	Madam Ladonna . . . . .	238
DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA	Pod podlahou . . . . .	248
DVADSIATA DRUHÁ KAPITOLA	Krištáľová priehlbina. . . . .	262

DVADSIATA TRETIA KAPITOLA	Posolkyňa . . . . .	271
DVADSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA	Záhada. . . . .	279
DVADSIATA PIATA KAPITOLA	Veštec . . . . .	289
DVADSIATA ŠIESTA KAPITOLA	Spiaci obri . . . . .	298
DVADSIATA SIEDMA KAPITOLA	Znova spolu . . . . .	307
DVADSIATA ÔSMA KAPITOLA	Skutočná hra . . . . .	317
DVADSIATA DEVIATA KAPITOLA	Ptolemaios . . . . .	327
TRIDSIATA KAPITOLA	Misia splnená. . . . .	342
TRIDSIATA PRVÁ KAPITOLA	Serena . . . . .	349
TRIDSIATA DRUHÁ KAPITOLA	Kliatba . . . . .	361
TRIDSIATA TRETIA KAPITOLA	Medzi mrakmi . . . . .	379
TRIDSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA	Relikviár bludných kameňov . . .	394
TRIDSIATA PIATA KAPITOLA	Ťincen . . . . .	408
TRIDSIATA ŠIESTA KAPITOLA	Neúprosná čepel' . . . . .	423
TRIDSIATA SIEDMA KAPITOLA	Piolín . . . . .	436
TRIDSIATA ÔSMA KAPITOLA	Krídla . . . . .	449
TRIDSIATA DEVIATA KAPITOLA	Velrog . . . . .	458
ŠTYRIDSIA KAPITOLA	Druhá búrka . . . . .	473
ŠTYRIDSIA PRVÁ KAPITOLA	Harfa vekov . . . . .	488
ŠTYRIDSIA DRUHÁ KAPITOLA	Pokladnica . . . . .	501
ŠTYRIDSIA TRETIA KAPITOLA	Prebudení . . . . .	518
ŠTYRIDSIA ŠTVRTÁ KAPITOLA	Starý dlh . . . . .	523
	POĎAKOVANIE. . . . .	529
	POZNÁMKA PRE ČITATEĽOV . . . . .	531
	OTÁZKY PRE ČITATEĽOV . . . . .	533
	O AUTOROVI . . . . .	536



## Raj

Krištáľové veže paláca kráľovnej víl podopierali krivolaké podpery z lesklého adamantu. Akoby túto neuveriteľnú stavbu ani nepostavili, ale len tak sama od seba vyrástla, aby jej vnútro potom vydlabali prírodné živly. Miestnosti sa nepredvídateľne zužovali a zakrivovali, krehké mostíky spájali nečakané terasy a oblé chodby sa vinuli ako zložité koreňové systémy stromov.

Kendra kráčala po bledej chodbe, ktorú mohol vyryť vietor alebo vyhlbiť voda. Po jej boku uvoľnene a spokojne šiel Bracken, akoby sa konečne po dlhom čase vrátil domov, čo vlastne bola pravda. Bracken tam bol doma. Pred necelým dňom prešli cez víliu svätyňu v Polmesačnej lagúne a vstúpili do chránenej ríše kráľovnej víl. Tá patrila k piatim známym panovníkom čarovného sveta.



Kendra sa však cítila ako cudzinka. Ženy tu boli vysoké a štíhle bytosti nadpozemskej krásy, odeté do umeleckých koláží z opadaného listia alebo do majstrovských diel utkaných priadkou morušovou. Mužov bolo málo, hoci občas zazrela astrida so zlatými krídlami zastrčenými pod vylešteným brnením.

Od chvíle, keď vstúpili do ríše víl, z Brackena vychádzala žiara, akoby jeho telo sotva dokázalo udržať jeho jas. Vždy bol fešák, ale v tejto chvíli vyzeral obzvlášť úchvatne – jeho svetlá pleť a rozstrapatené biele vlasy boli najkrajšie, keď ich zalievalo svetlo. Keby ho Kendra nepoznala, možno by ho podozrievala, že je anjel.

„Už to tu nevyzerá tak nedokončene ako minule,“ poznamenala, keď prechádzali okolo širokého okna. Neúspešne sa snažila nesústrediť sa na Brackenov neodolateľný vzhľad.

Víly obnovovali svoju ríšu na mieste, ktoré predtým slúžilo ako väzenie pre démonov. Nastahovali sa sem po tom, ako démonov vylákali do svojej bývalej domoviny. Keď Kendra naposledy navštívila túto ríšu, stromy a kríky pôsobili mladšie a neboli také rozrastené, aby pokryli takú veľkú časť krajiny. Vedela, že víly vedia popohnať rastliny do rozkvetu, ale bohaté kvetinové polia a lesy urastených stromov ju stále dokázali prekvapiť.

„Máme pred sebou ešte veľa práce,“ povedal Bracken. „No palác je už hotový a väčšinu špiny, ktorú tu zanechali démoni, sme odstránili. Očakávam, že matka nás detailne poinformuje o pokroku.“

Kendra natiahla ruku s diadémom zdobeným drahokamami. „Poteší sa, keď ju uvidí.“

„Stále nemôžem uveriť, že ti požičala korunu,“ pokrútil hlavou Bracken.

„Spravila to preto, aby som ťa mohla zachrániť,“ odvetila.

„V minulosti ma už nechala sedieť vo väzení,“ namietol. „Nebezpečenstvo dračej vojny, ktorá by ohrozila ríšu víl, musí byť naozaj veľké. Inak by neriskovala.“

Kendra si všimla, že v paláci takmer úplne chýbajú dvere. Miestnosti od seba odlišovali dlhé chodby alebo voľne stojace priečky. Na konci jednej kľukatej chodby Kendra s Brackenom prešli okolo zásteny s nádhernou maľbou do obrovského otvoreného priestoru. Priesvitné steny sa týčili a rozpínali do nesmiernych výšok a vzdialeností.

Hoci vonku panoval deň, v tejto miestnosti bolo šero. Pred Kendrou sa rozprestieralo nehybné jazierko s trstinou, ohraničené trávnatou lúkou a lesom. Vypínali sa v ňom majestátne stromy so striebornými kmeňmi, zaodeté do pozlátených listov. Zacítila vôňu kvetov, miazgy a mokrej zeme.

„Sme ešte stále v paláci?“ spýtala sa.

Bracken sa potichu zasmial. „V tomto paláci sa nachádza niekoľko miestností, ktoré sú oveľa väčšie, než by mali byť.“

„Obrovské priestory vnútri malých predmetov,“ zamyslela sa Kendra. „Kráľovná víl sa s nami stretne tu?“

„Ďaleko od trónnej siene,“ prisvedčil Bracken. „Matka má rada, keď sa významné stretnutia odohrávajú bez formalít.“

„Som prekvapená, že mi dovolila prísť do paláca,“ pokračovala Kendra.

„Máš jej korunu,“ pripomenul jej Bracken.

„Niekoľko víl na mňa zazeralo,“ posťažovala sa Kendra.

„Zožiera ich závišť,“ odpovedal Bracken.

„Pretože som s tebou,“ usúdila.

„Nemôžu si pomôcť, musia k tebe pociťovať úctu,“ odvetil Bracken. „To, že ti matka zverila korunu, z teba robí výnimočnú bytosť. Niektorým možno napadlo, že majú novú kráľovnú.“

Kendra v šere na okraji lesa začula šuchot a zrazu sa z neho vynoril elegantný jednorozec, ktorý žiaril ako mesačný svit a kráčal k jazierku zarastenému trstím. Na okraji jazierka sa jednorozec sklonil, aby sa napil. Špičkou rohu sa dotkol vody. Dovtedy nehybná hladina sa jemne zavlnila.

Keď sa jednorozec otočil od vody, premenil sa na kráľovnú víl, nádhernú bytosť o viac ako hlavu vyššiu než Kendra. Jej strieborno-biele krídla sa za ňou na okamih rozťahli, ako keď páv ukazuje svoj majestátny chvost, potom sa stiahli a zmizli za pôvabnými plecami.

„Máš krídla?“ začudovala sa Kendra.

„Keď sa tak rozhodnem,“ odvetila kráľovná víl.

Arómy v miestnosti zosilneli. Kendra si intenzívnejšie uvedomovala sladkú vodu v jazierku, miazgu v stromoch, minerály v pôde aj vôňu kvetov.

„Moja viera v teba bola oprávnená,“ konštatovala kráľovná víl, keď sa okolo jazierka vydala ku Kendre. Bosými nohami našľapovala po hustom blate bez toho, aby sa zašpinila. Tam, kde sa jej chodidlá dotkli zeme, vyklíčili zelené výhonky.

„Dobrý deň, vaše veličenstvo,“ pozdravila ju Kendra a kľakla si na jedno koleno.

„Vstaň, dieťa moje,“ prihovorila sa jej kráľovná víl. Natiahla ruky k Brackenovi a on sa vrhol do jej náručia.

„Ahoj, mami,“ povedal.

„Musíš nás prestať tak desiť!“ pokarhala ho kráľovná víl, keď ho pustila a ustúpila. „Keď bol tvoj otec tak dlho uväznený, zažili sme viac než dosť smútku.“

„Vypukla vojna,“ pripomenul jej Bracken.

„Vskutku,“ súhlasila kráľovná. Obrátila zrak ku Kendre, ktorá mala pocit, že sa jej kráľovná prenikavým pohľadom díva až do duše a rozumie jej. Cítila, že kráľovná hlboko súcíti s jej útrapami a stratami, obdivuje ju za odvalu a vďačí jej za hrdinstvo.

„Nech sa páči, tvoja koruna,“ povedala Kendra a podala jej diadém.

Kráľovná víl si pred ňou kľakla a nadvihla hlavu. Kendra bola chvíľu príliš zaskočená na to, aby zareagovala. Potom však oboma rukami položila diadém na kráľovninu hlavu.

Kráľovná víl vstala. „Ďakujem.“

„Prečo si riskovala korunu?“ spýtal sa Bracken.

„Prišiel čas na zásadné činy,“ odpovedala. „Keby som Kendre nepožičala korunu, vystavila by som nás ešte väčšiemu nebezpečenstvu. Potrebovala som ťa doma. Obávam sa, že Ronodin nezaháľal.“

„Očistil som jeho tretí roh,“ informoval ju Bracken a podal jej ho.

Kráľovná víl prijala perlovobiely dar. „To nie je maličkosť.“ Lesklý roh zvierala v oboch rukách a smutne naň hľadela. „Ako sa mohol niekto taký drahý stať takým zlým? Skutočne, tie najničivejšie údery prichádzajú od tých, ktorí boli našimi spojencami.“

„Komu môžeme veriť, ak nie rodine?“ opýtal sa Bracken. „Môj bratranec mal zostať jedným z našich najväčších

ochrancov. Namiesto toho sa vydal na ničivú cestu a zdá sa, že je odhodlaný kráčať po nej až do konca.“

„Po vašom strete utiekol?“ zaujímalo kráľovnú víl.

„Áno, no neviem kam,“ prisvedčil Bracken.

„Kendra,“ kráľovná víl sa vystrela, „opäť si môjmu ľudu preukázala obrovskú službu. Ako sa ti môžem odvdáčiť?“

Kendra sa pozrela na Brackena. „Snažím sa zachrániť svojho brata Setha. Unikol pánovi podsvetia, ale stále nemá svoje spomienky. Môžeš nám pomôcť dostať sa do Titanského údolia?“

Kráľovná víl sa na Kendru smutne pozrela. „Dúfaš, že tam pôjdeš s mojím synom.“

„Áno,“ pritakal Bracken. „Seth cestuje leviatanom.“

„Chcela by som ti plne vyhovieť, Kendra,“ odvetila kráľovná víl. „Nanešťastie tu Brackena na istý čas potrebujem.“

„Prosím?“ začudoval sa Bracken.

„Musíme sa ešte zbaviť niekoľkých démonov, tak ako sme to urobili s Džubajou,“ vysvetlila mu kráľovná víl. „Boli tu pred našim príchodom a majú nárok na priestory, ktoré obývajú. Ríša víl však nebude bezpečná, kým nebude čistá. S rozširujúcou sa vojnou drakov musíme naplno spustiť našu obranu.“

„Ak ani tvoje najväčšie úsilie nevyhnalo týchto démonov, prečo si myslíš, že to dokážem ja?“ spýtal sa Bracken.

„Uspej tam, kde iní zlyhali,“ povedala kráľovná víl.

„Máš k dispozícii aj iné zbrane,“ namietol Bracken. „Nedokáže ich vyhnáť žiadny jednorozec? Nijaká kombinácia astridov a víl? Načrela si do moci zo Zdroja?“

„Zo Zdroja si môžem požičať len obmedzené množstvo moci,“ objasnila kráľovná víl. „Vyčerpali sme všetky možnosti.“

To je jeden z dôvodov, prečo som sa musela vzdať koruny, aby som ťa získala späť.“

„Mal som vedieť, že máš vlastný dôvod na to, aby si ma zachránila,“ poznamenal Bracken.

„Všetci sa musíme zhostiť svojich povinností v nadchádzajúcom konflikte,“ upozornila ho kráľovná víl. „Hrozí nám, že nastane vek temnoty, ktorý by mohol pohltiť každý list a potok na svete.“

„Najprv nájdem Setha,“ nedal sa odradiť Bracken.

„Mrzí ma to, ale nie,“ trvala na svojom kráľovná víl. „Očisti nás od démonov a potom môžeš ísť pomôcť Kendre.“

„Ako dlho to potrvá?“ opýtala sa Kendra.

„Vzhľadom na doterajšie neúspechy?“ ozval sa Bracken. „To sa nedá predpovedať.“

„Zdá sa, že je to dôležité,“ povedala Kendra.

„Je,“ odvetil Bracken a položil jej ruku na krk. „No to si aj ty.“

„Kendra, dovoľujem ti prejsť do Titanského údolia cez moju ríšu,“ rozhodla kráľovná víl. „Spolu so všetkými priateľmi nepochádzajúcimi z mojej ríše, ktorí ťa chcú sprevádzať.“

„Vpustíš sem ďalších cudzích ľudí?“ začudoval sa Bracken.

„Naša ríša ešte nie je čistá,“ odpovedala kráľovná víl. „Preto nedôjde k znesväteniu. To je to najmenej, čo môžem urobiť.“

„Ďakujem,“ odvetila Kendra. „Ak Setha nájdeme, pomôžeš mi, prosím, obnoviť jeho spomienky?“

„Jeho chýbajúce spomienky súvisia s Tajokameňom,“ pripomenula jej kráľovná víl. „Takú moc nedokážem zrušiť.“

Pomôžem ti však, ako budem môcť, a keď Bracken z našej ríše vyženie démonov, príde ti na pomoc.“

„Ďakujem, veličenstvo,“ odvetila Kendra a uklonila sa.

„To nestačí,“ namietol Bracken. „Po všetkom, čo Kendra stratila? Po všetkom, čo riskovala?“

„Považuj to za začiatok mojej vďačnosti,“ uistila ho kráľovná víl. „Všetko má svoj čas, syn môj. Ak sa mi nepodari zabezpečiť našej ríši plnú moc, moja pomoc bude veľmi obmedzená. Prežitie našej ríše je životne dôležité na udržanie rovnováhy vo svete.“

Bracken prikývol. „Urobím, čo si praješ.“

Kráľovná víl sa pozrela na Kendru. „Chceš sa pred cestou do Titanského údolia vrátiť k priateľom na Timbuli v Polmesačnej lagúne?“

„Áno,“ prisvedčila Kendra. „Najmä ak niektorých z nich môžem vziať so sebou.“

„Dobre,“ prikývla kráľovná víl. „Bracken ti ukáže cestu späť. Vchod do mojej ríše ti zostane otvorený, kým so svojimi druhmi neprejdeš do Titanského údolia.“

„Ďakujem,“ zopakovala Kendra.

„Keď ju odprevadíš, vráť sa sem za mnou, syn môj,“ dodala kráľovná víl.

„Ako si želáš, mama,“ odpovedal Bracken.

Kráľovná víl sa otočila a vošla do jazierka. Klesala čoraz nižšie a zdalo sa, že ju voda vôbec nenadnáša. Jej hlava zmizla bez toho, aby na hladine zanechala jediný kruh. Ten pohľad Kendre pripomenul elixír suchých hlbín.

„Vieš, že si si mohla korunu nechať,“ poznamenal Bracken.

„Ako to myslíš?“ spýtala sa ho.

„Koruna nie je len symbol,“ objasnil jej. „Kým si ju mala, v podstate si zastávala úrad kráľovnej víl.“

„Nevedela by som ju používať tak ako tvoja mama,“ konštatovala Kendra.

„Samozrejme, že nie,“ súhlasil Bracken. „Keby si sa pokúsila vládnuť ríši víl ako smrteľníčka, nedopadlo by to o nič lepšie, ako keby si sa pokúsila vládnuť démonom. Matka ti však dôverovala viac, než si možno myslíš. Nie-lenže verila, že o ňu neprídeš, ale verila, že jej ju aj vrátiš.“

„Keď si predo mnou kľakla, bolo to ako ozajstná korunovácia,“ priznala Kendra.

„Áno,“ pritakal Bracken s pohľadom upretým na les. „Nie sme sami.“

Zo stromov sa vynorila postava s palicou v ruke a vyrovnaným krokom sa k nim približovala. Zdalo sa, že muž je v zrelom veku a zároveň akoby nestarnúci. Na pokožke nemal jedínú stopu po veku či slnku, akoby sa jej nikdy nedotkli jeho lúče. Jeho rúcho s kapučňou bolo raz strieborné, raz sivé podľa toho, ako naň dopadalo svetlo.

„Dobrý deň, otec,“ pozdravil ho Bracken.

„Som rád, že si sa vrátil,“ povedal mu kráľ víl a s pokornou dôstojnosťou k nim pokračoval. „Ďakujem, že si nám ho priviedla naspäť, Kendra. Táto ríša ešte nikdy toľko nedlhovala nejakému smrteľníkovi.“

„Rada som pomohla,“ odvetila.

„Môžem si s vami dvoma pohovoriť, kým Kendra odíde?“ spýtal sa kráľ víl.

„Samozrejme,“ súhlasil Bracken.



„Potrebujem, aby si presvedčil svoju mamu,“ pokračoval kráľ víl.

„O čom?“ začudoval sa Bracken.

„O mne,“ povedal jeho otec, došiel k nim a zastavil sa, aby sa oprel o palicu. „S týmto problémom zápasím, odkedy som sem prišiel, a hoci ma to nesmierne bolí, som si istý, že sem viac nepatrím.“

„Čo tým myslíš?“ nechápal Bracken.

Kráľ víl sa díval na syna smutnými, milujúcimi očami. „Tvoja matka odmieta vidieť pravdu. Je panovníčka tejto ríše a máloktorá bytosť je múdrejšia ako ona, ale obávam sa, že jej láska ku mne je slepou škvrnou, ktorá zahmlieva jej úsudok.“

„Vie, že sa ešte stále uzdravuješ,“ oponoval mu Bracken.

Jeho otec prikývol. „No ignoruje nebezpečenstvo, ktoré predstavujem. Bracken, bol som celé veky pripútaný ku kráľovi démonov. Nedokážem ani vyjadriť, aké hrôzy to so sebou prinášalo. Tisícročia ma vláčil na reťazi spolu s ďalšími mŕtvymi a umierajúcimi trofejami.“

Kendra pri tej predstave skrivila tvár.

„Radšej si to nebudem predstavovať,“ šepol Bracken.

„Škody na mojom tele a na mojej duši sú vážne,“ pokračoval kráľ víl. „Prežil som, ale zostal som oslabený. Padol som. Kedysi dávno bola moja cnosť nepoškvrnená. Tá dokonalosť je nenávratne stratená. Som zranený, poškvrnený a zjazvený až do špiku kostí. Žiadne čakanie ani trpezlivosť ma nevráti do pôvodného stavu. Kým tu budem prebývať, ríša víl nebude čistá a ja nebudem cítiť pokoj ako jej obyvateľ, nieto ešte ako jej vládca.“

„Nie je predsa tvoja chyba, že si uviazol vo väzení démonov,“ namietol Bracken. „Bol si nevinná obeť. Ako by ťa to mohlo urobiť nečistým?“

„Nie až taká nevinná obeť, za akú ma asi považuješ,“ pokrútil hlavou kráľ víl. „Urobil som veľa chýb, pre ktoré som sa tam napokon ocitol, a počas tých múk sa zrútila moja vnútorná obrana. Utrpel som skutočnú ujmu a teraz som zraniteľný spôsobom, ktorý sem nepatrí.“

„Otec, musí existovať spôsob, ako ti pomôcť uzdraviť sa,“ nedal sa odradiť Bracken.

„Veľmi by som si to želal,“ odvetil jeho otec. „Nechcel som padnúť, ale stalo sa. Nie som už tým, kým som býval. Tu nemôže nastať moje uzdravenie. Ríša víl má byť nekonečná a nemenná. Ak chcem zmenu, musím ísť medzi smrteľníkov.“

„Hádam nechceš odísť hneď teraz?“ vystrašil sa Bracken. „Vo svete zúri vojna a bude sa len vyostrovať a tebe chýba väčšina niekdajších síl.“

„Čo je ďalší dôkaz, že som poškodený,“ dodal kráľ víl. „Tvoja matka to nevidí. Bracken, nikdy nevyženieš tých démonov, kým tu budem prebývať. Som prekážkou čistoty, prekážkou Zdroja. Kým tu budem, nepodari sa vybudovať skutočnú ríšu víl. Moja prítomnosť ju kazí.“

„Nedokáže ťa vyliečiť mama?“ spýtal sa Bracken.

„Snažila sa a aj ja som sa usiloval,“ odvetil kráľ víl. „Moja fyzická podoba je celá a zhojená. Moje vnútro je však nielen mimo jej dosahu, ale aj mimo môjho.“

„Čo mám spraviť?“ opýtal sa Bracken.

„Pomôž svojej matke vidieť pravdu,“ požiadal ho kráľ víl. „Pomôž jej to pochopiť. Snažil som sa odísť proti jej vôli, ale

je tu priveľmi mocná. Dokonca aj bez svojej koruny. Musíš ju presvedčiť, aby ma nechala odísť.“

Bracken mal v očiach slzy. „A kto presvedčí mňa?“

„Maj so mnou súcit, synak,“ prosil ho otec. „Lúbim teba aj tvoju matku. Zbožňujem túto ríšu. Chránil som ju celé veky. Nedovoľ, aby som bol nástrojom jej zániku. Nevieť si predstaviť horší trest. Daj mi šancu na uzdravenie.“

„Toto rozhodnutie nezávisí odo mňa,“ pripomenul mu Bracken.

„No mohol by si mi pomôcť presvedčiť ju,“ naliehal kráľ víl.

Bracken zamyslene prikývol. „Možno sa mi to podarí, ak zlyhám v boji proti démonom a ak bude situácia dostatočne vážna. Si si istý, že sa nemýliš?“

„Konal som niekedy bez uváženia?“ spýtal sa kráľ víl.

„Nie, ale možno si myslíš, že obetovať sa by bolo lepšie, ako cítiť sa ako príťaž,“ odvetil Bracken.

„Snažím sa uzdraviť,“ uistil ho otec. „Snažil som sa. Budem sa snažiť. Dúfam, že sa zahojím. Verím, že sa to môže stať, ale som si istý, že tu sa to nestane a že moja prítomnosť ohrozuje našu obranu.“

„Musím odprevadiť Kendru naspäť do Timbuli,“ povedal Bracken.

„Samozrejme,“ prikývol jeho otec. „Chcel som sa s tebou porozprávať, kým sa zahľbiš do svojich nových povinností. Kendra, tebe a tvojmu bratovi som navždy zaviazaný za to, že ste ma oslobodili od Gorgroga. Myslel som si, že temnota nebude mať konca kraja. Ani nemala... a potom sa to stalo. Vďaka vám, smrteľníkom.“

„Bolo mi potešením,“ odvetila Kendra.

Kráľ víl sa zasmial. „Odpovedala si mi, akoby som ti poďakoval len za to, že si mi podala smotanu do kávy. Je mi ľúto tvojho brata, Kendra. Chcem, aby sa uzdravil. Neprestanem pomáhať, kým sa nám to nepodarí.“

Kendra cítila, ako sa jej do očí tisnú slzy. Bolo povzbudzujúce počuť, že niekomu takému dôležitému záleží na jej bratovi. „Ani mňa nič neodradí.“

„Bol to tvoj nápad?“ spýtal sa Bracken. „Aby dala Kendre korunu?“

Kráľ víl sa záhadne usmial. „Hádzam si nemyslíš, že by to vymyslela tvoja matka?“

„Takže si to bol ty,“ začudoval sa Bracken. „Keď už hovoríme o zničení ríše víl, strata koruny by sa o to postarala.“

„Áno, mohlo sa to stať,“ priznal jeho otec. „No prišli sme o ňu?“

Bracken pokrútil hlavou.

Kráľ víl sa mierne uklonil a odišiel.